

Przemienienie Pańskie

6 sierpnia Kościół obchodzi Święto Przemienienia Pańskiego zwane także epifanią lub teofanią. Liturgia tego dnia wspomina opisane w ewangeljach wydarzenia, przez które Chrystus objawił swoje bóstwo. To wydarzenie jest tematem rozważań modlitwy różańcowej: IV Tajemnicy Świata.

Tajemnica Przemienienia Jezusa wburowana jest w ciąg Jego zwykłej działalności mesjańskiej: cuda, nauczanie, zapowiedź Męki. I nagle Jezus przerwał codzienną pracę i zabrał „ze sobą Piotra, Jakuba i Jana i zaprowadził ich na górę wysoką, osobno” (Mt 17,1). Dlaczego na górę? **Góra w języku biblijnym ma znaczenie teologiczne: jest to miejsce bliskości Boga, objawienia się Boga, np. Góra Synaj.** Na tę górę prowadzi uczniów Jezus: „wziął”, „zaprowadził”. Celem tego wyprowadzenia na górę jest modlitwa.

Gdy Jezus się modlił, twarz Jego odmieniała się. Mówiąc dosłownie - „została odmieniona”, „została przemieniona”, domyślnie przez Boga. Św. Mateusz napisze, że „twarz Jego zajaśniała jak słońce, odzienie zaś stało się białe jak światło”. **Światło i słońce wskazują na teofanię**, tj. na objawienie się Boga na Obliczu (czyli Osobie) Jezusa. W czasie ziemskiego życia Jezusa, Jego Bóstwo było ukryte. W kołędzie śpiewamy: „Pan niebiosa - obnażony”. Jak Mojżeszowi Bóg objawił się na moment w płonącym krzewie, tak wybranym uczniom objawił się On w Obliczu Jezusa na Górze Tabor. Na objawienie Boga wskazuje również „obłok świetlany”.

Dlaczego Bóg objawił się w Jezusie wobec uczniów? Ojciec Święty Jan Paweł II wskazuje na podwójny cel tego objawienia.

Cel pierwszy - Przemienienie było przygotowaniem uczniów na bolesną godzinę Męki, by nie ulegli zgorszeniu krzyża.

Cel drugi - kontemplując przemienione Oblicze Jezusa, „wpatrujemy się w jasność Pańską jakby w zwierciadle; za sprawą Ducha Pańskiego, coraz bardziej jaśniejąc, upodabniamy się do Jego Obrazu”. Kontemplując przemienione Oblicze Jezusa, upodabniamy się do Niego i przemieniamy się.

Jak możemy dziś kontemplować przemienione oblicze Pana? Najpierw w Eucharystii; w świetlistobiałej Hostii obecny jest przemieniony i uwielbiony Pan. Z Jego przemienionego Oblicza spływają na nas Boże moce, jak na uczniów na Górze Tabor. Możemy wpatrywać się w przemienione Oblicze Pana na kartach Ewangelii i na świętych ikonach, które są obrazowym przedstawieniem Ewangelii.

Okoliczności Przemienienia Pańskiego przypominają bardzo ważną i aktualną prawdę. **Uczeń Jezusa powinien, na wzór swego Mistrza, od czasu do czasu wejść na górę wysoką, na spotkanie z Bogiem i wpatrywać się w świetliste Oblicze Jezusa.**

Są to spotkania przemieniające. Człowiek wyzwała się w ten sposób z niewoli materii, czasu i pracy. Okazją do takiego wyjścia może być dzień Pański, rekolekcje. Będziemy zawsze wracać z góry przemienieni i umocnieni.

Jeszcze jedno światło bije z Góry Tabor, szczególnie dla ludzi młodych. Chrześcijaństwo to pe-wien rodzaj alpinizmu; to wspinanie się na górę, na spotkanie z Pa-nem i mozolne schodzenie w dół, na ten padół płaczu, by służyć braciom.

Chrześcijaństwo jest wielką przygodą. Z góry widać lepiej i piękniej. Człowiek przemieniony lepiej widzi i piękniej służy. Tak przeżywał swe chrześcijaństwo Jan Paweł II - zamilowany taternik; tak przeżywał je bł. Piotr Frassatti - znakomity alpinista. Góra Tabor ma to do siebie, że możemy wchodzić na nią aż do końca, do ostatniego tchu życia, do ostatniego spotkania z Panem. Chrześcijanin bowiem całe życie wspina się do góry na spotkanie z Bogiem i schodzi w dół, by służyć.

Ks. Józef Kudasiewicz

Źródło:

<https://www.niedziela.pl/artykul/20005/nd/Przemienienie-Pana-Jezusa-na-Gorze-Tabor>

Boży wypad.

Pierwsze rekolekcje wędrowne grupy WWM „Boża Zbieranina”.

Nie jest tajemnicą, że ostatnio coraz częściej zapominamy o tym co naprawdę jest w życiu ważne. Bogactwa, sława, władza, czy wygodna niekiedy stają się dla człowieka celem podczas ziemskiej wędrówki, przystając przy tym to, co naprawdę jest potrzebne nam i reszcie świata, społeczności, w której żyjemy. Zapominamy o tym, by dziękować za to co mamy już teraz. Dlatego nie potrafimy cieszyć się z małych rzeczy, które dał nam Pan. Nie jesteśmy w stanie zauważyć cudu w pięknym wschodzie słońca, deszczu za oknem, czy po prostu w tym, że rano wstaliśmy z łóżka.

Dlatego wybraliśmy „wdzięczność” jako temat naszego rekolekcyjnego wyjazdu. Na spotkaniach w naszym wspólnotowym gronie, w ośrodku w Zwardoniu, ks. Maciej pomógł nam w odkrywaniu, że powinniśmy być wdzięczni Bogu, za to co dla nas zaplanował, już tutaj na ziemi. Zrozumiliśmy, że Bóg czasem szlifuje nas jak nieoszlifowane kryształy, byśmy dojrzali i zmienili się w piękne diamenty. Proces jest długi i bolesny, ale czyż nie piękny jest jego rezultat?

Wszyscy razem doświadczyliśmy jak wspólnym darem jest Kościół, podczas niedzielnej Mszy Świętej w kościele w Zwardoniu.

Odkrywaliśmy jak bardzo powinniśmy być wdzięczni Bogu za drugiego człowieka i naszą wspólnotę, kiedy spędzaliśmy razem czas, czy to ośrodkiem, czy to w trakcie wyjść w góry. Przeszliśmy wspólnie z Jezusem Transgraniczną Drogę Krzyżową łączącą Polskę ze Słowacją. Całość liczyła ponad 14 kilometrów. Można również powiedzieć, że zrozumieliśmy znaczenie słów św. Mateusza, a dokładniej fragmentu Ewangelii spisanej przez Niego: *Gdzie dwóch lub trzech jest zebranych w moje imię, tam jestem wśród nich* (Mt 18,20). Doświadczyliśmy Bożej obecności podczas wędrówki, codziennych Eucharystii, wspólnych śpiewów w naszym Busie, modlitwy i kiedy po prostu byliśmy razem.

Na naszym wyjeździe nie zabrakło również rozrywki, jako że był to wyjazd wędrowny o charakterze rekolekcyjno-rekreacyjnym. Pogodne wieczory – tańce, śpiewy i ognisko, gra w piłkarzyki, turniej ping-ponga, oraz (co chyba jest atrakcją wyzwalającą najwięcej adrenaliny) wyjazd na cały dzień do Energylandii.

Trudno jest opisać w tak krótkim artykule, wszystkie uczucia jakich doświadczyłem w trakcie tych rekolekcji. Jednego jednak jestem pewien, tego czego tam doświadczyłem po prostu nie zapomnę.

Z Panem Bogiem,
Michał Potasiński

Nauczanie Jana Pawła II

Papież Jan Paweł II – 31 grudnia 1980 roku listem apostolskim *Egregiae virtutis* ogłosił świętych Cyryla i Metodego współpatronami Europy, obok św. Benedykta, któremu poświęcił Europę papież Paweł VI w roku 1964.

Kult świętych – Cyryla i Metodego (braci urodzonych w pierwszej połowie IX wieku w Salonikach) rozszerzył na cały Kościół Chrześcijański papież Leon XII wydając w roku 1880 Encyklikę *Grande Munus*. Jan Paweł II kontynuując tę linię pisze swoją czwartą encyklikę w 1985 r. na 1100-lecie pracy tych świętych (przy. red).

Encyklika zawiera osiem rozdziałów: I. WPROWADZENIE, II. RYS BIOGRAFICZNY, III. ZWIASTUNOWIE EWANGELII, IV. ZAKŁADALI KOŚCIÓŁ BOŻY, V. KATOLICKI ZMYŚŁ KOŚCIOŁA, VI. EWANGELIA I KULTURA, VII. ROZLEGŁOŚĆ CHRZEŚCIJAŃSKIEGO MILENIUM SŁOWIAŃSZCZYZNY, VIII. ZAKOŃCZENIE.

Czwarta encyklika: „Slavorum Apostoli”.

Wprowadzenie

Cyryl i Metody, święci apostołowie Słowian, trwają w pamięci Kościoła razem z wielkim dziełem ewangelizacji jakiego dokonali. Co więcej można stwierdzić, że pamięć ich za naszych czasów staje się jeszcze bardziej żywa i aktualna.

W obecnym dokumencie pragnę nawiązać w szczególny sposób do encykliki, którą papież Leon XIII przypomniał Kościołowi i światu apostołskie zasługi obu Braci – nie tylko Metodego, który w roku 885 zakończył życie (...) ale także Cyryla, którego śmierć już w roku 869 odłączyła od brata w Rzymie; dotąd przechowywane są z wielką czcią jego relikwie w starożytnej rzymskiej Bazylice św. Klemensa.

Wspominając święte życie i apostołskie zasługi obu Braci Sołuńskich, papież Leon XIII ustanowił ich doroczne święto liturgiczne w dniu 7 lipca. Po Soborze Watykańskim II, w wyniku reformy kalendarza liturgicznego, to święto zostało przeniesione na dzień 14 lutego, który – historycznie biorąc – jest dniem narodzin do nieba św. Cyryla.

Po upływie przeszło stu lat od wydania encykliki Leona XIII nowe okoliczności wśród nich 1100-lecie śmierci św. Metodego, skłaniają do tego by ponownie dać wyraz pamięci Kościoła o tej doniosłej rocznicy. Wydarzenia ostatniego stulecia, zwłaszcza zaś ostatnich dziesięcioleci, ożywiły w Kościele, wraz ze wspomnieniem religijnym zainteresowanie historyczno-kulturalne dwoma świętymi Braćmi, których szczególne charyzmaty stały się bardziej zrozumiałe na tle sytuacji i doświadczeń naszej epoki. Przyczyniły się do tego liczne wydarzenia, które należą – jako prawdziwe znaki czasu – do historii XX wieku, a nade wszystko owo wielkie wydarzenie, jakie dokonało się w życiu Kościoła poprzez Sobór Watykański II. W świetle nauki oraz pasterskiej inspiracji tego soboru możemy w nowy – dojrzały i pogłębiony – sposób spojrzeć na tych dwóch Świętych, od których dzieli nas już jedenaście stuleci, oraz odczytać w ich życiu i posłannictwie te treści,

które Mądrość Bożej Opaczności wpisała tam jakby z myślą o naszej epoce, aby w niej właśnie odstoniły się w nowej pełni i przyniosły nowe owoce.

Zwiastunowie EWANGELII

Wychowani w kulturze bizantyjskiej, Bracia Cyryl i Metody potrafili stać się apostołami Słowian w pełnym tego słowa znaczeniu. Rozłąka z ojczyzną, której niekiedy Bóg wymaga od wybranych ludzi, przyjęta z wiarą w Jego obietnicę, jest zawsze tajemniczym i płodnym warunkiem rozwoju i wzrostu ludu Bożego na ziemi.

(...) Podczas nocnej wizji, jaką miał św. Paweł w Troadzie, w Azji Mniejszej, pewie Macedończyk, a więc mieszkaniec kontynentu europejskiego, stanął przed nim i błagał go, by udał się w podróż i głosił tam słowo Boże: „Przepraw się do Macedonii i pomóż nam!” (Dz 16, 9).

Boża Opatrzność za pośrednictwem cesarza bizantyjskiego i patriarchy Kościoła konstantynopolińskiego, skierowała do dwóch świętych Braci podobne wezwanie, żądając udania się na misje wśród Słowian. Zadanie to oznaczało dla nich nie tylko porzucenie zaszczytnych stanowisk, ale i życia kontemplacyjnego. Oznaczało wyjść z obrębu Cesarstwa Bizantyjskiego i podjąć długiego pielgrzymowania w służbie Ewangelii wśród ludów, które pod wieloma względami były dalekie od systemu współżycia opartego na rozwiniętej organizacji państwowej i wyrafinowanej kulturze Bizancjum, przesiąkniętej chrześcijańskimi zasadami.

(...) Prawda i moc ich mandatu misyjnego rodziły się z głębi tajemnicy Odkupienia, a ich dzieło ewangelizacyjne wśród ludów słowiańskich stanowiło ważne ogniwo w posłannictwie powierzonym Kościołowi powszechnemu przez Zbawiciela aż do końca czasów. Było ono wypełnieniem – w konkretnym czasie i okolicznościach – słów Chrystusa, który w mocy swego Krzyża

i Zmartwychwstania polecił Apostołom: „głoście Ewangelię wszelkiemu stworzeniu!” (Mk 16, 15), „nauczajcie wszystkie narody” (Mt 28, 19).

Z myślą o ewangelizacji – jak na to wskazuje ich biografia – dwaj święci Bracia podjęli trudne dzieło przekładu tekstów Pisma Świętego, które znali w języku greckim, na język ludów słowiańskich.

(...) Przekładając prawdy ewangeliczne na nowy język, musieli sobie zadać trud zapoznania się z całym wewnętrznym światem tych, którym zamierzali głosić Słowo Boże.

(...) Szlachetne dążenie do utożsamienia się z ich życiem i tradycją, które oczyścił i oświecił prawdą Objawienia, czyni z Cyryla i Metodego prawdziwe wzory dla wszystkich misjonarzy, podejmujących w różnych epokach wezwanie św. Pawła do stania si

/fragmenty/

Rozległość chrześcijańskiego milenium słowiańszczyzny

Słusznie więc święci Cyryl i Metody zostali wnet uznani przez rodzinę ludów słowiańskich za ojców zarówno ich chrześcijaństwa, jak też ich kultury.

(...) Ich dzieło stanowi wybitny wkład w tworzenie się wspólnych korzeni Europy, które dzięki swej trwałości i żywotności stanowią jeden z najmocniejszych punktów odniesienia, jakich nie może pominąć żaden poważny wysiłek zmierzający do zaprowadzenia nowej jedności kontynentu w naszych czasach.

(...) Obie tradycje chrześcijańskie – wschodnia wywodząca się z Konstantynopola i zachodnia z Rzymu – powstały w łonie jednego Kościoła, choć na kanwie różnych kultur i różnego podejścia do tych samych problemów

(...) Cyryl i Metody stanowią jakby ogniwo łączące, jakby duchowy pomost pomiędzy nurtem tradycji wschodniej i zachodniej, które łączą się razem w jedną wielką Tradycję Kościoła powszechnego. Są oni dla nas wzorem i patronują wysiłkowi ekumenicznemu siostrzanych Kościołów Wschodniego i Zachodniego.

(...) Jedność jest spotkaniem w prawdzie i miłości, które są darem Ducha Świętego.

(...) Realizując własny charyzmat Cyryl i Metody wnieśli decydujący wkład w budowę Europy nie tylko jako wspólnoty wiary chrześcijańskiej, ale także jako organizmu państwowego i kulturowego.

(...) Być chrześcijaninem w naszych czasach oznacza być twórcą komunii w Kościele i w społeczeństwie. Służą temu celowi otwartość ducha ku braciom, wzajemne zrozumienie, gotowość współpracy na drodze wspólnomyślnego wymiany dóbr kulturalnych i duchowych (...) tak aby życie ludzkie w zasięgu całego globu było prawdziwie godne człowieka.

Opracowanie: **M.J.**

Przedruk artykułu z *Klimatów* nr 262

Święto Przemienienia Pańskiego – 6 sierpnia 2023 r.

1. Dziś przypada Święto Przemienienia Pańskiego. Nabożeństwo różańcowe w intencji pielgrzymów zostanie odprawione o godz. 17.00. Po nabożeństwie modlić się będziemy za zmarłych polecanych w wspominkach rocznych.
2. Koła Żywego Różańca zapraszają na codzienną modlitwę różańcową, w sierpniu w intencji: o obronę życia od poczęcia do naturalnej śmierci. Modlitwę w kościele prowadzą poszczególne grupy parafialne: w poniedziałek o godz. 16.30., we wtorek, środę i czwartek o godz. 18.30., w piątek o godz. 12.30., w sobotę o godz. 7.30., a w niedzielę o godz. 14.00.
3. Galeria Dzwonnica zaprasza na wystawę malarstwa p. Andrzeja Brzozowskiego.
4. Początek sierpnia to czas pielgrzymek. Od poniedziałku, 7 sierpnia, naszą duchową pielgrzymkę do Sanktuarium Jasnogórskiego przeżywać będziemy odmawiając różaniec. Modlitwę różańcową odmawiamy codziennie, za wyjątkiem soboty, po Mszy św. o godz. 17.00. - chodząc wokół kościoła. W dniach od 7 do 14 sierpnia br. w ciągu dnia nie będzie Różańca prowadzonego przez grupy parafialne.
5. W następną niedzielę, 13 sierpnia br. po Mszy św. o godz. 18.00., odprawimy Nabożeństwo Fatimskie wraz z procesją wokół kościoła.
6. W tym tygodniu przypadają następujące wspomnienia liturgiczne:
 - we wtorek, 8 sierpnia, wspomnienie św. Dominika, kapłana,
 - w środę 9 sierpnia, święto św. Teresy Benedykty od Krzyża (Edyty Stein) dziewicy i męczennicy,
 - w czwartek, 10 sierpnia, święto św. Wawrzyńca, diakona i męczennika,
 - w piątek, 11 sierpnia, wspomnienie św. Klary, dziewicy.Wszystkim obchodzącym w tym tygodniu imieniny, składamy życzenia błogosławieństwa Bożego i wszelkiej pomyślności w życiu osobistym i zawodowym
7. Miłosiernemu Bogu polecamy zmarłych w minionym miesiącu naszych parafian:
 - śp. Henrykę Wiśniewską
 - śp. Zbigniewa PyzlaWieczny odpoczynek racz im dać Panie a światłość wiekuista niechaj im świeci. Niech odpoczywa w pokoju wiecznym. Amen.

Adoracja Najświętszego Sakramentu

w Kaplicy św. Anny

ŚRODA godz. od 7.30 – 21.00
CZWARTEK godz. od 7.30 – 24.00
PIĄTEK godz. od 7.30 – 19.00

NABOŻEŃSTWO FATIMSKIE

13 sierpnia 2023 roku
po Mszy św. o godz. 18.00

Procesja wokół kościoła z figurą MB Fatimskiej.

Rzymskokatolicka Parafia pw. św. Anny w Wilanowie

ul. Kolegiacka 1, 02-946 Warszawa
tel./fax 22 842 18 01
(tel. czynny w godzinach pracy kancelarii)

Kancelaria czynna:

pn., śr., pt. - godz. 16.00 - 19.00
wt., czw. - godz. 8.00 - 11.00

BNP Paribas Bank Polska SA
- Oddział w Warszawie,
ul. Konstancińska 2, 02-942 Warszawa
Nr rachunku:
87 1600 1374 1846 8491 8000 0001

www.parafiawilanow.pl
e-mail: kancelaria@parafiawilanow.pl
Facebook: @ParafiaWilanowAnna

Redakcja: ela.wrotek@gmail.com

Wydawca: Fundacja Ecclesia Villanovensis

Galeria DZWONNICA

1.07. - 31.08.2023 r.

zapraszamy

na wystawę malarstwa
p. Andrzeja Brzozowskiego

Intencja Różańcowa Kół Żywego Różańca

od 9.07.2023 do 10.09.2023

Módlmy się za prześladowanych za wiarę, aby czerpali moc i nadzieję z Krzyża Chrystusa.